

Sygn. akt IV KK 167/21

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 grudnia 2021 r.,
sprawy **J. R.**
w przedmiocie wyroku łącznego
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 14 lutego 2020 r., sygn. akt III Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego
w R.
z dnia 25 września 2019 r., sygn. akt X K (...)

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R. wyrokiem z dnia 25 września 2019 r., sygn. akt X K (...), po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 września 2019 r. sprawy skazanego J. R., połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:

- Sądu Rejonowego w R. z dnia 17 czerwca 2014 r., sygn. akt X K (...), za czyn z art. 35 ust. 1 a ustawy o ochronie zwierząt i
- Sądu Rejonowego w R. z dnia 18 sierpnia 2014 r., sygn. akt II K (...), za czyn z art. 158 a § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 57 a § 1 k.k.

i orzekł karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją wniesioną przez obrońcę skazanego, przy czym zakres środka odwoławczego ograniczono do rozstrzygnięcia o karze łącznej pozbawienia wolności – zarzucając jej rażącą niewspółmierność.

Po rozpoznaniu tej apelacji, Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 14 lutego 2020 r., sygn. akt III Ka (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Obecnie kasację od wyroku sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, który zarzucił kwestionowanemu rozstrzygnięciu;

1. rażącą obrazę prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez wadliwą wykładnię art. 86 § 1 k.k., i uznanie, iż zasada pełnej absorpcji może być rozwiązaniem stosowanym jedynie wyjątkowo, mimo tego, że dolną granicą kary łącznej jest najniższa z wymierzonych skazanemu kar,
2. rażącą obrazę prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez przekroczenie zasad wymiaru kary, tj. art. 53 § 1 k.k. poprzez zastosowanie niedopuszczalnej przez prawodawstwo krajowe prewencji generalnej negatywnej oraz zastosowanie kary w wymiarze przekraczającym społeczne oczekiwania,
3. rażącą obrazę prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez przekroczenie zasad wymiaru kary, tj. art. 53 § 2 k.k. polegające na wymierzeniu kary bez uwzględnienia postępowania skazanego po dokonanych przestępstwie,
4. rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. polegające na nienależytym rozważeniu zarzutu rażącej niewspółmierności kary łącznej, jak i nie wykazaniu konkretnych, znajdujących oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach argumentów i powodów dla których uznano go za bezzasadny,
5. rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez naruszenie art. 440 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego J. R. okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, tj. takim, który przemawiał za jej oddaleniem na posiedzeniu w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k.

Stosownie do dyspozycji art. 523 § 1 k.p.k., zasadność kasacji jest oceniana z punktu widzenia skutecznego wykazania wystąpienia okoliczności wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. albo naruszenia prawa i to o charakterze rażącym oraz przedstawienia przekonujących argumentów, że to uchybienie wywarło istotny wpływ na treść wyroku. Oba te warunki, tj. rażące naruszenie prawa i istotny wpływ na treść wyroku, muszą wystąpić łącznie, a brak jednego z nich determinuje uznanie kasacji za całkowicie bezzasadną.

W realiach tej sprawy autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia nie wykazał aby doszło do naruszenia przepisów wymienionych w kasacji. Całkowicie chybiona okazała się teza o obrazie art. 86 §1 k.k. Przepis ten kształtuje zasady wymiaru kary łącznej wyznaczając jej górną i dolną granicę. Jak trafnie zauważył sąd odwoławczy w odniesieniu do skazanego J. R. ustawowy wymiar kary łącznej pozbawienia wolności zawierał się w przedziale od roku do dwóch lat i 2 miesięcy. Zatem orzeczenie kary łącznej w wysokości roku i 6 miesięcy jest bliższe dolnej niż górnej granicy wymiaru tej kary i w pełni mieści się w ramach określonych w ustawie. Nie było też żadnych przesłanek do tego, aby zredukować wymiar kary łącznej do jej dolnej granicy wynikającej z ustawy. Instytucja łączenia kar wprawdzie – z reguły – przynosi korzyść skazanemu, ale nie jest i nie może być traktowana jako swego rodzaju „premia” udzielana sprawcy z tytułu wielości popełnionych przestępstw.

Słusznie zauważył przy tym prokurator udzielający odpowiedzi na kasację, że z obrazą prawa materialnego mamy do czynienia w sytuacji, sąd nie postępuje zgodnie z ustawowym nakazem wynikającym z przepisu o charakterze obligatoryjnym, bądź też postępuje wbrew wyraźnemu ustawowemu zakazowi. Obrazy takiej nie stanowi natomiast nieskorzystanie przez sąd z możliwości przewidzianej fakultatywnie w ustawie. Kodeks karny w tym wypadku wyznacza

jedynie dolną i górną granicę swobody w zakresie wymiaru kary łącznej i – w realiach tej sprawy – te granice nie zostały przekroczone.

Nie są także trafne zarzuty naruszenia dyrektyw wynikających z treści art. 53 § 1 i 2 k.k. – już choćby z tego powodu, że sąd odwoławczy, którego wyrok jest przedmiotem kontroli kasacyjnej, nie stosował tych przepisów; nie orzekał przecież kary łącznej wobec skazanego J. R., lecz jedynie rozpatrywał apelację wniesioną w jego sprawie. W konfiguracji procesowej zaistniałej w tym wypadku, tj. w związku z utrzymaniem w mocy wyroku Sądu I instancji kasacja może skutecznie kwestionować jedynie prawidłowość przebiegu postępowania apelacyjnego, poprawność przeprowadzonej kontroli instancyjnej oraz powoływać się na ewentualne uchybienia o charakterze bezwzględny wymienione w art. 439 k.p.k. Nie jest natomiast metodologicznie poprawne i akceptowalne powoływanie się na naruszenia przepisów będących podstawą rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Całkowicie chybiony okazał się też zarzut obrazy art. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. Sąd Okręgowy w R. prawidłowo rozpoznał, ocenił i rozstrzygnął zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej orzeczonej wobec skazanego J. R.. Trafnie uznał, że nie jest ona dotknięta zarzuconą wadą. Przytoczył przy tym przekonujące argumenty uzasadniające to stanowisko. W opozycji do poglądu skarżącego o pozytywnej zmianie postawy skazanego w wyniku postępowań sądowych przeprowadzonych wobec J.R. podniesiono, że to właśnie brak wykonania nałożonych obowiązków probacyjnych obligujących skazanego do określonego zachowania w okresie próby spowodował zarządzenie wykonania kar pozbawienia wolności orzeczonych w wyrokach podlegających procedurze łączenia. Wywody przedstawione w tym zakresie w motywacyjnej części rozstrzygnięcia sądu odwoławczego w pełni zasługiwały na akceptację.

Autor kasacji nie wykazał też rażącego naruszenia przepisu art. 440 k.p.k. przez Sąd Okręgowy w R.. Niezależnie od tego, że rażąca niesprawiedliwość orzeczenia upoważniająca sąd odwoławczy do wyjścia poza granice apelacji, musi być powiązana z konkretnym uchybieniem, które nie stało się przedmiotem zarzutu, a zarazem czyni utrzymanie wyroku Sądu I instancji niesprawiedliwym, w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wniesionym w tej sprawie nie przedstawiono żadnego wyводу dotyczącego tej materii. Prowadzi to do wniosku, że

przedmiotowy zarzut został postawiony bez żadnej podbudowy merytorycznej i zmierzał do ominięcia ustawowego zakazu kwestionowania w kasacji współmierności orzeczonej kary.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie obowiązujących przepisów.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.